

ne her og nordboerne med at få kontakt med hinanden. Man kunne også nævne den grønne svane, som garanterer varekvalitet med en sikkerhed og på et niveau, som ingen andre miljømærker.

På mere specielle mindre iøjnefaldende områder slår vi pjalterne sammen i det nordiske og laver fælles standarder som f.eks. på tandlægeområdet. Vi er jo i hvert fald befolkningsmæssigt små lande, og der kan være en stordriftsfordel ved at gå sammen. På sådan noget som den fælles læreruddannelse på det specielle felt, der hedder uddannelse af elever, der både er døve og blinde – det er heldigvis så få – er der nordisk nytte i at lave en fælles læreruddannelse.

Nærområdeprogrammerne retter sig mod præcise indsatsområder i Baltikum og Skt. Petersborg, som f.eks. børne- og ungdomsforsøg, kriminalitetsbekæmpelse og miljøgenopretning bl.a. finansieret gennem Nordisk Miljøfinansieringsselskab. Nævnes for det positive bør også Østersørådets samarbejde med Nordisk Råd.

Alt dette er nordisk samarbejde i en nøddeskal, det er nært, det er nyttigt, og det er praktisk politik til umiddelbar gavn for nordboerne og vores naboer.

Men det kan også være mere forkromet. Tag Nordisk Investeringsbank, den eneste bank i Norden, der scorer Triple A på den internationale skala, og som har et overskud, der overstiger Nordisk Råds samlede årsbudget. Den skaber økonomisk genopretning og samtidig en nordisk afsætning af industri, teknologi og knowhow ved at være medinvestor i store udenlandske projekter i Fjernøsten og i Øst-europa.

Ligegyldigt hvordan man vender og drejer det nordiske samarbejde, falder det ved enhver sammenligning med andet mellemstatsligt samarbejde, vi deltager i, ud som lysende nyttigt, indlysende selvfølgelig, rasende billigt og tordnende stilfærdigt, ja, næsten anonymt. Det sidste, synes vi fra konservativ side, er et problem. Informationen om det nordiske samarbejde er slet ikke på højde med den information og de oplysninger, der kommer ud fra en lang række andre mellemstatslige samarbejder.

Det nordiske samarbejde kan selvfølgelig også gøres bedre. Hvorfor er der ikke sket noget endnu med at iværksætte Nordplus-mini-programmet, som Rådet for nøjagtig et år siden besluttede skulle sættes i gang for at give sko-

lebørn i folkeskolen mulighed for udvekslingsbesøg hos de nordiske naboer. Målet var, at alle skoleklasser skulle have mulighed for en gang i løbet af deres skolegang at besøge en anden skoleklasse i et andet nordisk land. Jeg leder forgæves efter, at der skulle være afsat så meget som én krone til dette formål på Ministerrådets budget for 1999. Er der mon ved at snige sig et skadeligt bureaukrati ind i vores system, eller hvad er meningen? Projektet osrer jo langt væk af nordisk nytte.

Vi skal i det hele taget passe på, at vi ikke bliver så anonyme og tager det hele for så givet i vores nordiske samarbejde, at vi glemmer, at det har det ligesom stueplanterne eller kærligheden for den sags skyld, at det skal passes og plejes for ikke at visne bort. I den sammenhæng skal vi huske, at noget af det bærende i det nordiske er brugen af de skandinaviske sprog, der gør, at vi kan tale ubesværet med hinanden i det nordiske rum. Men jeg konstaterer, at det skandinaviske sprog som fælles kommunikationsredskab er på tilbagegang, og jeg konstaterer, at et af de instrumenter, vi har til at pleje sproget og dets udbredelse med, nemlig skolerens læseplaner, er ude af kontrol, når det gælder plejen af nabosprogundervisningen. Hvad vil ministeren gøre ved det?

Så har vi jo haft en sproglig servicestation, Det Nordiske Sprogsekretariat; det er nu forsvundet i vores kæde af institutioner. Det var efter min mening noget af det nyttigste. Jeg ved godt, der er kommet noget i stedet for, Nordiska Språkrådet i Stockholm, men jeg har bemærket, at den danske sprogprofessor Jørn Lund har kritiseret det kraftigt i forordet til årsbogen fra Fondet for Dansk-Norsk Samarbejde, og han må vide, hvad han taler om.

Det er vores evne til at forstå og tale med hinanden, som er en af de bærende bjælker i det nordiske samarbejde, og den er ikke medfødt. Den skal læres, passes og praktiseres for at være til stede, og det gør man ikke ved at smøle med indsatsen på skoleområdet eller nedprioritere sprogområdet.

Så jeg vil spørge, hvad ministeren agter at gøre for at danske børn og unge kan forbedre deres forståelse for specielt det svenske sprog. Det går jo meget godt, når norske og svenske taler sammen, det går også meget godt, når norske og danske taler sammen, men der er problemer, når svenske og danske taler sammen.